

Hæc de pientissima paraphrasi tuâ, mea quidem sententia est, quam ut in uere uideris, epigrammatico inclusisse poteram, nisi me transversum ageret, quam uideo immotuisse tibi calamitatis domestica atra nubes, ut de occupationibus aulicis nihil dicam, pistriuo meo, sine manu Iasoniâ nota, per quam ad Musarum amaritates rarissime respiciendi facultas datur. Vale itaque, et si me amare statuis, saltem nunc excusatum habes. scripsit a nec minus uerè protexentem. Haga Com. 12. Cal. Maij.
C1517C XXXVII.

J. Beverovicio.

Johanni Beverovicio.

C. C.
Constantinus Augenius.

(254)

Omnes mihi a Puteano musæculum, gradis dani loco est quin, ubi in id genus argumenta diuotere illi placet, quæ minus ad palatum mihi sint, argumenta tamen amoris et beneuolentia ab ingenti uiri animo ubique amplector. Est tamen illa, libellus, quem quasi ex fideicommissio superstitis nuper ad me permisisti. gratus ille et laudabilis utique cum nobili floridoque sermone, quem illi suadere naturam admiramus, tum subtili et multa eruditionis instituto, sed argumento, ut dicebam, non placitum, ut in quod si mei arbitrii sint, summos se philosophos et scriptores sacenti politissimos impendere, non agere patiar, Puteanum inquam et Wendelinum: viros, quorum ut elogiis par non sum, neque agendis quidem gratis, quas nunc priori nouas debeo (alteri uetusto nomine et ad ruborem debendi reus) ita tuam huc, mi Beverovicio opem serio et erga utrumque inuoco. Reueribe Puteano sodes, quod æquum sit ab illo legi, item Wendelino aliquid, quo mitigatis impudentissimo silentio meo, leniusculè succenseat. Uides hoc in meâ manu non esse; quæ publicè privatimque districtissima, hanc etiam uix congrua ducit: Vita Latine satis te ualere iubet, et me amare, qui te et utiles solertissimosque ingenii tui foetus, maxime facio. adeoque quâ in arena te nunc exerceas, quid publico sperandum panges, anidei scire cupio. Ad Bredam XXIII. Septemb.
C1517C XXXVII.

A. insio.

Viri Nobilissime

(255)

Misisti ad me scartotes aliquantò plures, quam fortassis credas. Auxit numerum Tabellarius, qui nescio an utroque pede claudus, grane, nobile et illustre denique tuum Carmen totâ pene septimanâ serius tradidit, quam Hagâ huc sub

sub ignota manus inscriptione perlatum fuerat. officio
itaque, quod imperare cui debebas voluisti, in antecessum
functus sum, et victorici dextera ~~et~~ inter senectas ejusdem
argumenti munuscula, tuum, seorsim et pro sua majestate
tanganam inter viburnas expressum, obtuli. proorsus desig-
nato affectus, qui solus te, ut ais, procul mune heliconis
relieto, antiquo potuit includere ludo. Quod in his fieri
solet, habet grandes autori gratias Princeps, quas eodem
animo redditurus est, ubi id rerum tuarum commoda
postulaverint. De me non dubie miraberis, nisi aliqui
ingratum egressero tam illustri occasione, qui obscuris olim
argumentis adeo mihi temperare non potui, ut non sile-
nollem potius quam non ineptire. At is ego sum, Amice, qui
centenas hic, centenas vicenas, et quod excurrit, epistolas, privata
rei causa singulis mensibus regulatim scribo, cui rotas
fermentationem illam pistriini publici addis, obsecro te, quod
otij, quem recessum superare credi, qui amenitati litera-
rum impotentur. Sed ista ad te questio parum spectat.
præstat alteram mouere, et a te petere, qui me vacare
posse censeas tot officiis, quæ a me humanitas amicorum
exigit? quinam illis vero quæ lectissimis, quæ doctissimis
quæ summis amicorum, quæ Heinsio debes? non possum
lectissimes, doctissimes, summes amicorum, non possum
tu, quod soles, ignosce, et si quia, cum minimè deuit, cum
humanissimis alloquiis sponte tua me inuitasti, puta hoc
necessitate primum, mox pudore commissum fuisse; et
quid hoc ad rem faciat, purgatum iri quod peccatum est
ubi ab hoc tumultu, in quo philosophari discimus cum
Seneca supra balneum incolente, aliquomodo liberalimus
quæ et omnia, ut ait vocum genera, quæ in odium possum
aures adducere, placide constanter excipiente, aliquomodo
liberabimur, quod brevi fore, et festi ignes quos more nihil
imper incendimus, et manumissum flumen, cujus rotas
etiam repagula solvimus, et anni denique tempestas, et
Reipublica hiberna procuratio, quæ Imperatoris pene cum
convicio domum reuocat, non obscure pollicentur. Vale
meum decus et me ama totum tuum

Ad Bredam 29. Octob. 1637.

C. H.

Graswinke lib